

Sygnatura akt VI Ka 1162/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **9 grudnia 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Marcin Schoenborn

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale -

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2016 r.

sprawy **M. P. syna M. i K.,**

ur. (...) w K.

obwinionego z art. 92a kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 25 lipca 2016 r. sygnatura akt IX W 781/16

na mocy art. 437 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw, art. 104 § 1 pkt 7 kpw, art. 118 § 2 kpw w zw. z art. 634 kpk w zw. z art. 119 kpw

1. uchyla zaskarżony wyrok i na mocy art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw umarza postępowanie przeciwko obwinionemu o zarzucane mu wykroczenie z art. 92a kw;
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego kwotę 1.056 (jeden tysiąc pięćdziesiąt sześć) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych na ustanowienie obrońcy w sprawie;
3. kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

1.Sygn. akt VI Ka 1162/16

2. UZASADNIENIE

3.wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 9 grudnia 2016 r. w całości

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 25 lipca 2016 r. sygn. akt IX W 781/16 uznał obwinionego M. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 92 kw polegającego na tym, że w dniu 17 sierpnia 2014 r. o godz. 11:07 w miejscowości W. kierując samochodem osobowym marki A. o numerze rejestracyjnym (...) przekroczył dozwoloną prędkość w obszarze zabudowanym o 49km/h i za to na mocy art. 92a kw w zw. z art. 24 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 500 złotych, zaś na mocy art. 118 § 1 kpw i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 100 złotych oraz opłatę w kwocie 50 złotych.

Apelację od tego wyroku złożył obrońca obwinionego. Zaskarżył orzeczenie w całości zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, a to art. 5 § 1 pkt 4 kpw poprzez skazanie obwinionego za wykroczenie z art. 92a kw, mimo iż nastąpiło przedawnienie orzekania,
2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to art. 39 § 2 kpw w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 kpk poprzez nieuzasadnione oddalenie wniosku dowodowego w przedmiocie dowodu z zeznań świadka K. P., mimo iż wniosek ten dotyczył okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. ustalenia kto w dniu 17 sierpnia 2014 r. użytkował samochód marki A. o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność świadka,
3. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpk polegające na dowolnej ocenie materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, bez uwzględnienia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, czego przejawem jest oparcie ustaleń faktycznych dotyczących sprawstwa obwinionego jedynie na zeznaniach świadka S. T., który na zdjęciu z fotoradaru rozpoznał obwinionego, mimo iż zdjęcie to jest czarno-białe, niewyraźne, rozmazane oraz nie przedstawia w sposób klarowny i widoczny portretu postaci, co wpłynęło na kształt końcowego rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie,
4. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpk poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść obwinionego nasuwających się w sprawie wątpliwości dotyczących prowadzenia w dniu 17 sierpnia 2014 r. przez obwinionego pojazdu marki A. o numerze rejestracyjnym (...) i przypisaniu obwinionemu sprawstwa czynu opisanego w art. 92a kw,
5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na stwierdzeniu, że obwiniony w dniu 17 sierpnia 2014 r. kierował samochodem marki A. o numerze rejestracyjnym (...) w W. i o godzinie 11:07 jadąc w terenie zabudowanym, przekroczył dozwoloną prędkość, mimo braku dostatecznej ku temu podstawy w zebranych materiale dowodowym.

W oparciu o te zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, względnie przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Domagał się również zasądzenia kosztów postępowania, w tym zastępstwa adwokackiego, według norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył, co następuje.

Obrońca zasadnie domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania przeciwko obwinionemu o zarzucone mu wykroczenie z art. 92a kw mające być popełnionym w dniu 17 sierpnia 2014 r. z powodu przedawnienia orzekania.

Bynajmniej jednak Sąd Rejonowy nie obraził art. 5 § 1 pkt 4 kpw. W dacie orzekania w instancji pierwszej nie ustała bowiem jeszcze karalność przypisanego obwinionemu wykroczenia.

Zgodnie z art. 45 § 1 kw karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok, a jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, co w realiach niniejszej sprawy nastąpiło już w dniu 22 maja 2015 r. (k. 1), karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Gdy zarzucanego i przypisanego obwinionemu wykroczenia ten miał się dopuścić w dniu 17 sierpnia 2014 r., jest oczywistym, iż dopiero z upływem 17 sierpnia 2016 r. ustała jego karalność. Tymczasem zaskarżony wyrok zapadł w dniu 25 lipca 2016 r..

Nie mniej na czas orzekania w instancji odwoławczej w dniu 9 grudnia 2016 . niewątpliwie czyn przypisany obwinionemu przedawnił się. W takiej sytuacji przepis art. 5 § 1 pkt 4 kpw nakazuje wszczęte postępowanie umorzyć.

Co więcej należało stwierdzić wystąpienie bezwzględneho powodu odwoławczego z art. 104 § 1 pkt 7 kpw. W takiej sytuacji Sąd odwoławczy, niezależnie od granic zaskarżenia, podniesionych zarzutów i wpływu uchybienia na treść orzeczenia, zobowiązany był uchylić zaskarżony wyrok oraz na mocy art. 5 § 1 pkt 4 kpw w zw. z art. 45 § 1 kw umorzyć postępowanie przeciwko obwinionemu o zarzucane mu wykroczenie z art. 92a kw.

Tym samym bezprzedmiotowymi okazały się pozostałe zarzuty podniesione w środku odwoławczym. Należy bowiem zauważyć, iż wedle skarżącego Sąd I instancji nie wyjaśnił należycie kwestii identyfikacji kierującego przedmiotowym autem w krytycznym czasie i miejscu, który miał wówczas przekroczyć w obszarze zabudowanym dopuszczalną administracyjnie prędkość o 49 km/h, a tym samym popełnić wykroczenie z art. 92a kw. Uważa apelujący, iż sąd ten nie powinien mieć wcale takiej pewności, iż zabezpieczony przez fotoradar wizerunek kierującego pozwalał w nim rozpoznać obwinionego, nawet jeśli takowej identyfikacji dokonał świadek T., a świadek K. zaprzeczył, by w krytycznym czasie i miejscu kierował przedmiotowym pojazdem. Twierdzi bowiem, iż utrwalony przez fotoradar i zabezpieczony w aktach sprawy w formie niewielkich rozmiarów czarno-białego wydruku wizerunek twarzy kierującego jest mało wyraźny i nie pozwala nawet na porównanie z wizerunkiem twarzy obwinionego pozyskanym z ewidencji wydanych i unieważnionych dowodów osobistych (k. 6). Dlatego należało jeszcze przesłuchać właściciela auta, który powinien wiedzieć, komu wówczas udostępnił pojazd. Tymczasem Sąd Rejonowy stosowny wniosek dowodowy oddalił.

Nie doszukiwał się zatem skarżący zbiegu negatywnych przesłanek procesowych określonych w art. 5 § 1 pkt 1 i 2 kpw oraz art. 5 § 1 pkt 4 kpw. Jego zdaniem nie doszło bowiem jeszcze do zbadania podstaw odpowiedzialności obwinionego, a zatem nie było warunków, by sąd podjął decyzję odnoszącą się do braku tych podstaw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 kwietnia 2002 r., V KKN 484/00, LEX nr 50036; postanowienie SN z 27 stycznia 2010 r., I KZP 27/10, OSNKW 2011/1/5).

Zatem z przyczyn wyżej wskazanych, a bez potrzeby instancyjnej kontroli ustaleń Sądu Rejonowego, której również oczekiwał skarżący, podnosząc uchybienia z kategorii wymienionych w art. 438 pkt 2 i 3 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpk, zaskarżony wyrok należało uchylić i postępowanie umorzyć z powodu jego dalszej niedopuszczalności.

Tej zaś treści orzeczenie następcze determinowało rozstrzygnięcie o kosztach postępowaniach. Zgodnie z art. 118 § 2 kpw, który w postępowaniu odwoławczym należało zastosować po myśli art. 634 kpk w zw. z art. 119 kpw, w razie umorzenia postępowania w sprawie, w której wniosek o ukaranie złożył oskarżyciel publiczny, koszty postępowania ponosi Skarb Państwa. W takim wypadku należy też zasądzić od Skarbu Państwa koszty obrony z wyboru, gdyż są one składnikiem kosztów procesu w rozumieniu, recypowanego do postępowania w sprawach o wykroczenia, art. 616 § 1 pkt 2 kpk. Uzasadnionymi wydatkami stron w rozumieniu tego przepisu, które w razie umorzenia postępowania w sprawie o wykroczenia ponosi - w myśl art. 118 § 2 kpw - Skarb Państwa i które zasądza się na rzecz obwinionego, jeżeli postępowanie toczyło się z wniosku oskarżyciela publicznego, są więc również opłaty wyłożone za czynności obrończe przez obwinionego (por. postanowienie SN z 14 marca 2013 r., IV KK 386/12, OSNKW 2013/6/54). W realiach niniejsze sprawy obwiniony przez całe postępowanie sądowe korzystał z pomocy obrońcy będącego adwokatem, a rozprawa główna rozpoczęta w dniu 27 czerwca 2016 r. kontynuowana była również 25 lipca 2016 r., trwała zatem dłużej niż jeden dzień. Ustanowionemu przez niego obrońcy przysługiwała zatem opłata w wysokości co najmniej stawki minimalnej należnej za obronę przed sądem rejonowym w postępowaniu w sprawach o wykroczenia powiększonej o 20% za każdy następny dzień rozprawy (ze względu na rozpoczęcie postępowania w instancji przed 1 stycznia 2016 r. na podstawie § 14 ust. 1 pkt 2 i § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu), a także opłata w wysokości co najmniej stawki minimalnej za obronę przed sądem okręgowym jako drugą instancją (na podstawie art. 11 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie). Nie zostało zaś wykazane, by na ustanowienie obrońcy w sprawie obwiniony wydatkował kwoty przewyższające w/w stawki minimalne, również dlatego, że miał po fachową pomoc prawną sięgnąć jeszcze na etapie czynności wyjaśniających zakończonych skierowaniem do sądu wniosku o ukaranie w dniu 8 maja 2015 r., a więc w czasie, w którym nie obowiązywał jeszcze dodany z dniem 1 sierpnia 2015 r. do rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu pkt 3 w § 14 ust. 1 określający na 90 złotych wysokość stawki minimalnej w sprawie objętej czynnościami wyjaśniającymi w postępowaniu w sprawach o wykroczenia.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej swego wyroku.